

ΚΕΡΚΥΡΑ

Τό βράδυ θά πέφτει πάντα στά νερά. Σκύψε στήν προκουμαία
 όταν μακραίνουν τά φώτα τής πόλης καί πές δέν ξμεινε
 τίποτα

στά λιόδεντρα πού δένονται μέ τή θάλασσα. Όπου κι αν πάς
 θ' αρχίζεις ένα αίσθημα καί θά τ' αφήνεις μισό τελειωμένο

Σκύψε καί πές δέν ξμεινε τίποτα
 μιά ξεραμένη μέδουσα πάνω στό βράχο
 τό χέρι μου άνεπαίσθητα στόν ώμο καί ή μαλακή γραμμή
 του όρίζοντα
 στά μάτια σου

ΟΙ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

Οί ναυτοπρόσκοποι ξεκίνησαν μέ τήν αύγή. Στο άχριστό πρωί
 μέ άποχαιρέτησαν στίς βάρκες τους. Μπροστά
 οί άνιχνευτές τής θάλασσας μέσ στά γαλάζια

"Ετσι κι εγώ θά ξεκινώ κάθε φορά - καί θά γυρίζω
 πío κουρασμένος, άπαυδισμένος, καί όμως πάλι
 θά ξεκινώ γιά νά σε βρίσκω ήλιοκαμένη
 μορφή του άγνώστου, μουσική πού λαχταρά
 ν' άνθίσει κάποτε, νά γίνει
 καθάρια μνήμη πάνω στά νερά

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΟΥ

Τό πέρασμά σου τά μεσάνυχτα άπ' τήν πόλη
 κάτω άπό τά μαραμένα δέντρα ως τή θάλασσα
 είναι γιά μένα βάλσαμο καί άγάπη
 όταν μέσα στό τέλμα του καιρού
 τό πρόσωπό σου ξαναβλέπω πάλι

Τό πέρασμά σου μέσ στό δροσερό ούρανο
 στό μακρινό σου γήπεδο πού φέγγει
 αυτό τό λίκνισμα στά χέρια, στους μηρούς

μιά σιωπηλή ειρηνική διαδήλωση
 ό άγώνας μας κι ή άρνηση ν' αφήσουμε
 ό,τι μās δόθηκε σαν εύλογία Θεού καί χάρη

